

andring kan egentlig ikke regnes den nuværende Regjering til Gode, thi den fulgte mere af Forholdene, som de siden have udviklet sig i Europa, end af Regjeringens Virksomhed, idet der afsluttedes internationale Telegrafkonventioner i London 1881, hvilket medførte for os en lille Forandring i Takterne og Fordelingen af Indtægterne; men det var ikke nogen stor Forandring til vor Fordel, vi tabe stadig. Grundtakten er nu 30 Dre og Ordtakten 10 Dre, det bliver en lille Smule mindre end før, men dog altid dyrere end isølgelig den gamle Takst, idet vi ikke have Differentialtaksten, og idet vi nu maa betale for 20 Ord 2 Kr. 30 Dre istedetfor dengang høist 2 Kr. 16 Dre — altsaa en betydelig Forsøgelse af den Skat, der ligger paa vort Lands Beboere for Telegrammer. Nu vil man maasse sige, at Regjeringen ikke kunde formaa Noget herover, ikke kunde hindre den Slags Ting. Det er Noget, der kan siges, men i alle Tilfælde er Resultatet ikke i vor Favør. Det tyder ikke paa, at vor Administration har været heldig i sine Forhandlinger med Udlandet eller viist den Interesse, som den kunde, og i alle Tilfælde, naar man nu ikke kunde komme billigere fra det, og man blev nødt til at slutte en saadan Konvention, forekommer det mig, at man kunde gjøre det Samme, som man pleier at gjøre, naar en saadan Konvention afsluttes, nemlig at sørge for, naar man er den Part, der trækker det korteste Straa, og som i økonomisk Henseende kommer uheldigt deraf, at faae Sikkerhed for idetmindste nogle Aar at kunne bevare den gennemgikte Telegrafkorrespondance, som man havde. Det var muligt ligeoverfor Tydsland, da det var med Tydsland, vi afsluttede den første for os meget heldige Konvention; men det er aabenbart ikke slet, thi vi have mistet en meget betydelig Telegrafkorrespondance fra Tydsland, nemlig hele den norske Korrespondance, og det er ikke blot, som det staar i Anmærkningerne, Tilfældet, at der er udlagt et Kabel fra England til Norge, hvorved det Meste af den russiske Korrespondance er gaaet fra os, men tager jeg ikke feil, saa er en af Hovedgrundene til, at vi have tabt, og vil mere og mere vise sig at være det, den, at der er udlagt et Kabel fra Tydsland til Norge, hvorved hele den tydske Korrespondance med Norge ogsaa er gaaet tabt. Der har ikke været gjort det Mindste for at sikre os derimod ved disse Konventioners Afslutning, og ligesom man altsaa i Alt, hvad der vedrører vort Forhold til Udlandet, har viist paa Telegrafvæsenets Omraade den samme Uegtydelighed som paa Postvæsenets Omraade, jaaledes vil man ogsaa finde

den samme Stagnation paa Telegrafvæsenets Omraade herhjemme. Reiser man f. Ex. til Udlandet og blot kommer lige over Grænsen, ser man strax, at det er, ligesom man kommer fra Ny-Zeeland til Europa, til et Sted, hvor der hersker en helt anden Civilisation. Der har man ikke mere dette, at man er nødt til at løbe med sit Telegram lange Strækninger for at faae det besørget; man kan lægge det i en Konvolut med almindelige Postfrimærker paa, saa gaar det til Telegrafstationen, Postvæsenet besørger det uden videre, og man behøver ikke selv at gaa til Telegrafstationen. Ligeledes, naar man kommer til en Jernbanestation eller et Postkontor, saa ligger Telegrafstationen lige ved Siden af. Hos os er det saaledes, at har det været muligt at lægge Telegrafstationen langt fra Jernbanegaarden, har man gjort det. Kommer man til ganske smaa Byer, ja endogsaa til nogenlunde frekventerede Hoteller i Udlandet, saa har man Telefonledninger, der gaa ind paa Telegrafledningerne, saa at man kan telegrafere fra enhver Landsby. (Afbrudelse.) Ja, det ærede Medlem mener maasse, at det er under Telegrafledningernes Værdighed at blive benyttet som Telefon. Man kan altsaa ikke undre sig over, at der er en Underbalance ogsaa paa dette Punkt. Men, mine Herrer, De ville se overalt, hvor de tage fat paa Finantsbudgettet, at der er en underlig Stagnation paa alle Omraader. (Afbrudelse.)

Saa jeg skal ligeoverfor de Herrer, som ikke tro det, tage andre Exempler, som vise, hvorledes vi i Virkeligheden gaa mere og mere tilbage. Jeg tænker her paa, hvorledes det er gaaet i de sidste Aar Aar med vor Export af Kvæg og vor Indførsel af Kvæg fra Sverig. Jeg tillod mig ifjor ved Finantslovens Behandling at fremdrage dette Spørgsmaal, men jeg kom ikke nærmere ind derpaa, dels fordi den høitærede Minister ikke ønskede at svare derpaa paa det Standpunkt af Forhandlingerne, dels fordi der var anmeldt en Forespørgsel om denne Sag. Sagen gik derefter i Udvalg, hvorfra den kom ud igjen med nogle Henstillinger til Ministeren, som vistnok ikke have haft megen Betydning, men i ethvert Tilfælde sluttede Sagen paa det Standpunkt. Det er imidlertid aldeles umuligt at lade Sagen hvile med det, der skete ifjor, thi det er saa langt fra, at der siden den Tid er fremkommet en bedre Tilstand, og at vi ere komne ud af den Kalamitet, vi dengang vare ved at komme ind i, at vi tværtimod ere komne meget dybere ind deri og have Udsigt til at komme saa dybt ind deri, at jeg egentlig ikke indser, hvorledes vi skulle komme ud deraf. Jeg skal i Kort-